

Renata Vasilescu :

vers,
cîntec,
interpretare.

Banda s-a oprit. Muzica mai stăruie încă în amintire împletită strins cu cuvîntul. Compozitoare : Renata Vasilescu. Nu de mult am întîlnit-o pe micile ecrane ca interpretă a propriilor sale cîntece, cu propriile sale versuri. Recitalul său e totodată și un spectacol. De aceea să-i dăm cuvîntul.

— *Cînd și cum v-ați întîlnit cu muzica ?*

— Aproape de cînd mă țin minte, din anii copilăriei mele, am trăit intens frumusețea lumii, frumusețe prezentă atît în fericire, cît și în durere. Mă emoționau privilegiile din natură ; mă impresionau diferite povești, istorioare citite în cărți, cit și unele întîmplări din viață, situații dramatice, conflictuale, care mă mai impresionează în egală măsură și astăzi, prin aceasta explicîndu-se că multe din cîntecele mele sînt „story” — mici istorioare povestite prin cuvînt și muzică. Aproape de copil am simțit nevoia să dau lumii un răspuns, fără să-mi dau însă seama că acest răspuns nu poate fi decît creația artistică. Totuși, primul meu vis, în anii preadolescenței, a fost acela de a scrie. De aceea nu-i întîmplător că și astăzi în cîntecele mele eu acord textului un rol la fel de important ca și melodiei. Încă de pe atunci muzica mă fascina de nimic altceva pe lume, dar îmi părea ceva imens, copleșitor și inaccesibil. De altfel și astăzi am în fața muzicii același fior de timiditate și sentimentul că am în fața mea ceva imens pe care nu-l voi putea cuprinde niciodată. Din nefericire, tot în acei ani ai preadolescenței am căzut într-o depresie nervoasă gravă și timp de cîțiva ani, care îmi par dureros

de mulți, am crezut că realizarea prin creația artistică va rămîne o lume zăvorîtă pentru mine. Și totuși, chiar în acei ani, cu m-am cramponat de muzică, ea fiind unica lumină în întunecimea în care mă sefundasem. Cît mă pricepeam, cîntam lieduri de Schubert, acompaniîndu-mă la pian. Ascultam multă muzică, de toate genurile, și acestea erau clipe de nespusă fericire, dar și de nespusă durere, căci pe atunci eram convins că nu-mi va fi dat să fiu și eu o modestă participantă la marea sărbătoare a creației muzicale.

— *Cum ați început să cîntați muzică ușoară ?*

— Într-o zi, pe neașteptate, am avut o revelație : într-o casă străină, unde era deschis radioul (la mine acasă nu-l mai deschideam) am avut revelația muzicii ușoare, pe care din acea clipă am îndrăgit-o pentru toată viața. Am simțit că acest gen de muzică, pe care unii poate că-l consideră merit doar divertismentului și relaxării, răspunde unei necesități a sufletului modern de a-i vorbi într-un limbaj mai accesibil, chiar și despre trăirile sale cele mai profunde. Totuși, pentru mine, această revelație a farmecului și sensului muzicii ușoare așa cum o înțeleg eu, n-a fost în viața mea decît un preambul. Chiar dacă în străfundurile ființei mele germina dorința, pe care nu îndrăzneau să mi-o mărturisesc, de a crea propriile mele cîntece, tot ce am făcut în momentul acela a fost să abordez cu timiditate, pentru propria mea plăcere, interpretarea cînteceelor create de alții. Și iată că într-o noapte s-a

intîmpilat ceea ce în existența mea a constituit nu numai un moment crucial, dar, așa spune, un miracol. Zidul dintre ceea ce simțeam și ceea ce aș fi vrut să exprim s-a dărîmat. Am compus primul meu cîntec „Soare-arzător”, care azi figurează în repertoriul Radioului și care, în mod poate paradoxal, dar în același timp perfect logic, a fost ca o explozie de bucurie, naivă chiar, un cîntec al împăcării mele cu viața. După aceea au urmat și celelalte cîntece, interpretate la Radio și la Televiziune, atît de mine cît și de alți interpreți îndrăgiți de publicul nostru, dintre care citez pe Mihaela Mihaî, Dorin Anastasiu, Dida Drăgan, Puica Igiroșiani, Jean Păunescu etc. Cîntecele mele au fost înregistrate și pe două discuri Electrecord.

— *Ce înseamnă pentru dv. aceste cîntece?*

— Pe măsura modestelor mele forțe și în limitele pe care le îngăduie genul, simt nevoia să abordez problematica majoră a omului, să pun în lumină situații conflictuale pe plan sufletesc, ciocnirea dialectică dintre aspirațiile noastre în toată intensitatea lor și care adesea se lovește de obstacole, limitări, reușind să le învingă cu mai mult sau mai puțină ușurință. În cîntecul meu „Doresc” spun :

„Dorese să cunosc fericirea...

Mă tem de al dorințelor chin...

Din neguri și foc plămădită e viața

Mi-e teamă să ure pe al dorințelor rug

De neguri și foc inima-i îmbătută

De rugul dorinței nu pot să mai fug...”

În pofida nostalgiei care nu o dată mi-a invadat sufletul, pentru mine muzica și implicit viața — căci muzica și viața sînt pentru mine același lucru — este în primul rînd

o afirmare solară. Într-unul din cîntecele mele, încă neînregistrate la Radio, eu spun : „Dar mi-a spus cerul de azur : Fericirea tu să țî-o furi.

Dar mi-a spus floarea de cîreș :

Tu încearcă în soartă să crezi...”

Dar mi-a spus noaptea de atlas :

De cîntat să nu mă las...”

— *Ce noi lucrări ați terminat?*

— Recent am realizat un microrecital la Televiziune cu aportul talentatei regizoare Luminița Dumitrescu-Suciu și a operatorului Leonard Suciu. Am avut plăcerea ca acest spectacol să fie primit cu căldură de către public ; am primit numeroase scrisori de la camenii de cultură și artă, precum și de la diferiți telespectatori, cu aprecieri care mi-au umplut inima de bucurie. În prezent este în curs de pregătire un nou recital la Televiziune ; de asemenea pregătește noi înregistrări la Radio, și mă tulbură gîndul că, într-un film, aș putea povesti despre muzică în general. Nu pot să nu menționez aportul la activitatea mea muzicală a ființei celei mai apropiate, mama mea, profesoară de pian cu diplomă a conservatorului din Viena, precum și în evoluția mea vocală a profesoarei Florica Orăscu, de la Școala populară de Artă, cît și a regizorului muzical al televiziunii, compozitorul Fromi Moreno.

Dorința mea cea mai fierbînte este ca în viitor, prin cîntecul pe care sper că le voi mai crea, să realizez nu numai ceea ce necesitate de împlinire a ființei mele din care a izvorit cîntecul „Doresc”, dar să și dăruiesc, pe măsura puterilor mele, clipa de plăcere acelor care mă vor asculta. Port mereu închise în mine muzica și cuvîntul !

Al. P.

